

Sygn. akt III AUa 1612/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Janina Cieślikowska SSA Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale zainteresowanego M. C.

o wydanie zaświadczenia

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt VIII U 2298/11

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. oddalił odwołanie (...) spółki z o.o. we W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W. z 15 września 2011 r. odmawiającej wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego, potwierdzającego, że zainteresowany M. C. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji od 28 lutego 2011 r. do 3 kwietnia 2011 r. podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca (...) Sp. z o.o., posiadający siedzibę i prowadzący działalność w Polsce oraz za granicą, zajmuje się wyszukiwaniem miejsc pracy i pozyskiwaniem pracowników, współpracując z przedsiębiorcami we Francji i w Polsce oraz delegując im określoną liczbę pracowników. Administracja wnioskodawcy, a także kadry, księgowość i marketing prowadzone są w Polsce. Znaczna większość dochodów spółki z 2011 r. uzyskiwana była za granicą, tam też zatrudniona była znaczna większość pracowników – około 2/3.

W dniu 25 lutego 2011 r. M. C., zamieszkały na stałe w Polsce, zawarł z wnioskodawcą umowę o pracę na czas określony od 28 lutego 2011 r. do 3 kwietnia 2011 r. W ramach umowy o pracę zainteresowany wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy czynności ogólnobudowlane na rzecz i pod kierownictwem firmy (...) na terenie Francji. Wynagrodzenie określone zostało na 454 euro miesięcznie. Dieta za wykonywanie zadania służbowego poza stałym miejscem pracy określona została na 45 euro za dzień.

Zainteresowany nie figuruje i nie figurował w ewidencji osób bezrobotnych, nie figuruje również w ewidencji ubezpieczonych w KRUS. Nadto do 31 grudnia 2012 r. nie pobierał świadczenia pielęgnacyjnego z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Był on zgłoszony do ubezpieczeń jako pracownik w następujących okresach: od 31 grudnia 1998 r. do 31 grudnia 2003 r., od 3 kwietnia 2006 r. do 31 października 2007 r., od 1 kwietnia 2008 r. do 1 października 2008 r., od 6 października 2008 r. do 28 lutego 2009 r., od 1 do 31 października 2009 r., od 28 lutego 2011 r. do 7 października 2011 r., od 17 października 2011 r. do 20 grudnia 2011 r., od 9 stycznia 2012 r. do 4 maja 2012 r., od 22 maja 2012 r. do 22 sierpnia 2012 r., od 5 września 2012 r. do 30 listopada 2012 r. oraz od 2 stycznia 2013 r. jako osoba objęta dobrowolnym ubezpieczeniem.

Wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o poświadczenie dokumentu o ustawodawstwie właściwym (formularz A1) dla zainteresowanego w związku z czasowym wysłaniem do pracy na terytorium Francji.

Decyzją z dnia 15 września 2011 r. organ rentowy odmówił wydania wnioskodawcy zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego potwierdzającego, że zainteresowany w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 11 ust. 2a Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE nr L 166 z 30.04.2004 r.), osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego. W myśl jednak art. 12 ust. 1 cytowanego rozporządzenia osoba wykonująca działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który tam normalnie prowadzi działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę. Stosownie natomiast do art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.Urz.UE nr L 284 z 30.04.2009 r.) osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego pod warunkiem, że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca. Sąd podał ponadto, że zgodnie z postanowieniami Decyzji A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z dnia 12.06.2009 r. dotyczącej wykładni art. 12 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz.Urz.UE nr C 106/2 z 24.04.2010r.) wymóg, do którego odnoszą się słowa "bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia", można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Przepisy powyższe jednoznacznie stanowią, że zasadą jest podleganie ustawodawstwu tego państwa, w którym praca jest

wykonywana. Wyjątkiem zaś od powyższej zasady jest podleganie ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma siedzibę, w sytuacji delegowania pracownika przez pracodawcę do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę. Wyjątek ten znajdzie również zastosowanie do osoby, która została zatrudniona właśnie w celu delegowania jej do innego państwa członkowskiego. Aby jednak, mimo wykonywania pracy na terenie innego państwa członkowskiego, utrzymać ustawodawstwo państwa, w którym pracodawca normalnie prowadzi swoją działalność, musi zostać spełniony warunek legitymowania się pracownika co najmniej miesięcznym stażem podlegania ubezpieczeniom społecznym w tym państwie bezpośrednio przez rozpoczęciem zatrudnienia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że nie ulega wątpliwości, że w sprawie umowa o pracę pomiędzy wnioskodawcą, posiadającym siedzibę w Polsce, prowadzącym działalność zarówno w Polsce, jak i za granicą (głównie we Francji) a zainteresowanym, została zawarta w celu oddelegowania zainteresowanego do pracy w innym państwie członkowskim - we Francji. Istotą sprawy było zatem ustalenie, czy został spełniony wymóg podlegania zainteresowanego przez co najmniej miesiąc bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swoją działalność, aby można było ustalić ustawodawstwo polskie jako właściwe odnośnie okresu pracy świadczonej przez zainteresowanego we Francji.

Zdaniem Sądu I instancji zainteresowany nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce przed podjęciem pracy na podstawie przedmiotowej umowy o pracę. Na marginesie Sąd ten wskazał, że nawet gdyby podlegał takiemu ubezpieczeniu, to nie pozwoliłoby to na utrzymanie względem niego ustawodawstwa polskiego, jako właściwego z uwagi na to, że chodzi o utrzymanie ustawodawstwa kraju, w którym pracodawca normalnie prowadzi swoją działalność, a w sprawie nie można stwierdzić, że działalność wnioskodawcy była prowadzona w Polsce. Sąd wskazał bowiem, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w 2011 r. Spółka prowadziła swoją normalną działalność przede wszystkim na terenie Francji, a w niewielkim jedynie stopniu w Polsce.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją wnioskodawca (...) spółka z o.o., zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj.:1) art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej: rozporządzenie 883/2004 lub rozporządzenie podstawowe) w zw. z art. 14 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (dalej: rozporządzenie 987/2009 lub rozporządzenie wykonawcze), poprzez błędną wykładnię przesłanki wyrażonej w art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 wymagającej „bezpośredniego przed rozpoczęciem zatrudnienia podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca”, a co za tym idzie niezastosowanie powołanych przepisów oraz błędną wykładnię, w wyniku której Sąd I instancji dokonał rozszerzającej interpretacji przesłanek określonych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia 987/2009, czego konsekwencją było przyjęcie przez Sąd I instancji, że wnioskodawca nie prowadził w spornym okresie normalnej działalności na terenie Polski, a zainteresowany nie podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego;

2) decyzji nr A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej interpretacji art. 12 rozporządzenia 883/2004 (dalej: decyzja nr A2) poprzez jej błędną wykładnię, w wyniku której przyjął, że wysokość osiągniętego obrotu stanowi kryterium decydujące do uznania, czy wnioskodawca prowadził w spornym okresie normalną działalność na terenie Polski;

II. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w sposób pozbawiony wszechstronności w odniesieniu do okoliczności, czy wnioskodawca prowadził w spornym okresie normalną działalność na terenie Polski oraz art. 328 § 2 k.p.c., polegającym na nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktycznych i prawnych podstaw rozstrzygnięcia w zakresie przesłanek warunkujących spełnienie przez wnioskodawcę „znaczącej działalności” w państwie wysyłającym oraz niewskazanie dowodów, na podstawie których Sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w całości jego roszczeń, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wniósł o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie podlega uwzględnieniu.

Sporną kwestią w sprawie było ustalenie, któremu ustawodawstwu, polskiemu czy francuskiemu, w zakresie ubezpieczeń społecznych winien podlegać zainteresowany M. C. w okresie jego zatrudnienia we Francji od 28 lutego 2011 r. do 3 kwietnia 2011 r., a w konsekwencji czy organ rentowy jest zobowiązany do wydania dla zainteresowanego zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej - A1. Na powyższy okres zainteresowany zawarł z wnioskodawcą umowę o pracę na czas określony, które to zatrudnienie miał wykonywać we Francji.

Sąd Apelacyjny nie podziela oceny prawnej przedstawionej przez skarżącego w apelacji i prezentowanej w toku procesu w przedmiocie zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym w Polsce przez pracownika delegowanego do pracy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Wnioskodawca twierdził, że uregulowanie zawarte w art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1) pozwalające na podleganie pracownika zatrudnionego w celu oddelegowania do innego państwa członkowskiego jak pracownika najemnego w pierwszym państwie, wymaga jedynie, aby w stosunku do danej osoby, bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w innym państwie członkowskim, miały zastosowanie wszelkie normy, uregulowania oraz ogół przepisów dotyczących zabezpieczenia społecznego. Rozumie to jako „podleganie ustawodawstwu” i na użytek takiej formuły posługuje się przywołaniem treści art. 3 ust. 1 powołanego Rozporządzenia w sprawie koordynacji... Zdaniem skarżącego nie chodzi natomiast o podleganie takiej osoby bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w innym państwie członkowskim ubezpieczeniu społecznemu i posiadanie statusu ubezpieczonego, co – zdaniem apelującego - błędnie przyjął Sąd Okręgowy.

Takiego stanowiska nie podziela Sąd Apelacyjny. Ogólną zasadą prawa wspólnotowego, a wyrażoną w art. 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (L.166/1) jest podleganie przez osoby, których rozporządzenie dotyczy, ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Z kolei zasada terytorialności, którą wprowadza art. 11 ust. 3 lit. „a” w/w rozporządzenia ma tę konsekwencję, że osoba wykonująca pracę najemną lub pracę na własny rachunek na terytorium państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa.

W przeciwieństwie do zasady z art. 11 ust. 1 zasada terytorialności przewiduje wyjątki i uregulowania szczególne. Jeden z tych wyjątków dotyczy tzw. pracowników wysłanych i został uregulowany w art. 12 ust. 1 w/w rozporządzenia. Zgodnie z treścią tego przepisu osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę.

Uregulowanie z art. 12 ust. 1 zostało uszczegółowione w art. 14 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 tego aktu, do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego”, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do

innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.

Zatem z treści tych przepisów jasno wynika, że sam fakt, iż zainteresowany nie przekroczył okresu 24 miesięcy zatrudnienia we Francji i nie został tam wysłany w miejsce innej osoby, której upłynął okres skierowania, nie jest wystarczający do podlegania polskim przepisom ubezpieczenia społecznego. Konieczne jest jeszcze uznanie, że bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia we Francji podlegał już ustawodawstwu państwa polskiego. Zarzuty apelacji zmierzają natomiast do wybitnie abstrakcyjnego ujęcia „podlegania ustawodawstwu” polskiemu, które ma być odmienne od faktycznego podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Stanowisko skarżącej jest na tyle odosobnione, że sprowadza się do okoliczności, że sam fakt pobytu w Polsce, bezpośrednio przed wysłaniem go do Francji, jest wystarczający do spełnienia warunku podlegania ustawodawstwu polskiemu. Uszło uwagi skarżącego, że na gruncie zabezpieczeń społecznych, o których traktuje art. 3 ust. 1 rozporządzenia podleganie temu ustawodawstwu w zakresie dziedzin wymienionych w tym przepisie nierozzerwalnie wiąże się z istnieniem tytułu podlegania danemu ubezpieczeniu społecznemu, który to tytuł dopiero skutecznie uruchamia funkcjonowanie danego ubezpieczenia. Istotą tak rozumianego ubezpieczenia jest zapewnienie ochrony w granicach wyznaczonych ryzykiem ubezpieczeniowym w razie ziszczenia się zdarzenia sprawczego, po stronie ubezpieczonego wiąże się to z obowiązkiem opłacania składek, chyba że dane przepisy przewidywałyby ustawowe zwolnienie w określonych okolicznościach. Wszystkie dziedziny zabezpieczeń społecznych wymienione w pkt a – j art. 3 rozporządzenia integralnie są związane z tak ujętym funkcjonowaniem zabezpieczeń społecznych. Całkowita natomiast bierność po stronie ubezpieczonego i instytucji ubezpieczeniowej w braku jakiegokolwiek tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, nie odpowiada pojęciu „podlegania ustawodawstwu” w świetle analizowanych przepisów z motywów wyżej przedstawionych. Argumenty zawarte w apelacji ukierunkowane na odmienną ocenę bezkrytycznie zmierzają do uzasadnienia własnych racji procesowych strony, w całkowitym oderwaniu od specyfiki funkcjonowania zabezpieczeń społecznych, co czyni tę argumentację niezasadną.

Należy podkreślić, że powyższe uregulowanie jest przywilejem i odstępstwem od zasady terytorialności, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Z tej też przyczyny, nie negując, że pojęcie podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego należy rozumieć szeroko, zatem nie tylko jako podleganie ubezpieczeniom społecznym zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zasadnie sąd I instancji prezentuje pogląd, że przesłanka podlegania ustawodawstwu immanentnie związana jest z podleganiem ubezpieczeniu, ale niezasadne byłoby twierdzenie, że tylko podleganie ubezpieczeniu wyczerpuje pojęcie podlegania ustawodawstwu.

Mając na uwadze szczególnie charakter omawianej regulacji należy stwierdzić, że dotyczy ona podlegania ustawodawstwu związanemu z szeroko pojętym zabezpieczeniem społecznym regulowanym w/w rozporządzeniami wspólnotowymi. Zatem nie tylko podleganie ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pracy świadczonej na podstawie umowy o pracę, umowy agencyjnej, czy też zlecenia, pozwala na uznanie „podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego”, ale również dotyczy to wszelkich sytuacji, które w świetle przepisów krajowych decydują o objęciu danej osoby ubezpieczeniami społecznymi.

Taki pogląd wyraził także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 r., sygn. akt II UK 116/13, który zapadł na tle bardzo podobnego stanu faktycznego.

Z prawidłowo zebranego przez Sąd Okręgowy materiału dowodowego wynika, że przed zawarciem umowy o pracę ze skarżącą zainteresowany podlegał ubezpieczeniom społecznym do 31 października 2009 r., co oznacza, że nie podlegał tym ubezpieczeniom w okresie miesiąca bezpośrednio przed delegowaniem go do pracy na terenie Francji.

Skarżący niezasadnie również podważa, w ocenie Sądu Apelacyjnego, skuteczność stosowania i znaczenie w zakresie wiążącej interpretacji powołanych przepisów Decyzji Nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w/s ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych

i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym. Zgodnie z tą decyzją dla celów stosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009, tytułem wskazówki, wymóg, do którego odnoszą się słowa „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia”, można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Krótsze okresy wymagać będą indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach, z uwzględnieniem wszelkich innych występujących czynników. Nie sposób nie uznać racji apelującej Spółki, że sądy nie są związane wykładnią w/w Komisji Administracyjnej. Decyzje Komisji Administracyjnej są bowiem aktami niewiązującymi. Nie oznacza to jednak, że są pozbawione jakiegokolwiek skutku. Propozycje wykładni zawarte w w/w Decyzji nie są prawnie obojętne, a tym bardziej nie stanowią przeszkód w możliwości zaakceptowania przez sądy krajowe tego rodzaju postulowanej interpretacji przepisów rozporządzenia przy rozstrzyganiu sporów wynikających z krótkotrwałego przemieszczania się pracowników delegowanych do pracy za granicą. Wykładnia taka jest jednym z poglądów dotyczących interpretacji postanowień rozporządzeń przedstawionym przez wyspecjalizowany organ Komisji Europejskiej. Sądy krajowe mogą więc kierować się wykładnią zaprezentowaną w decyzjach Komisji – organu powołanego na podstawie art. 71 i nast. Rozporządzenia Nr 883/2004 – szczególnie, jeżeli ustalą, że wykładania nie jest sprzeczna z postanowieniami rozporządzeń.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelującego dotyczących błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że wnioskodawca w spornym okresie nie prowadził w Polsce „normalnej” działalności oraz naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku faktycznych i prawnych podstaw takiego uznania, Sąd Apelacyjny stwierdza, że są one bezprzedmiotowe w sytuacji braku ziszczenia się przesłanki podlegania przez zainteresowanego ubezpieczeniu społecznemu w Polsce bezpośrednio przez oddelegowaniem do Francji. Warunek ten, jak to zostało szeroko omówione wyżej, jest konieczny dla możliwości ustalenia polskiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Z tych motywów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawcy jako niezasadną. Orzeczenie o kosztach znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w/s opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

R.S.